Vindecarea lui Naaman

Lecţii din 2 Împăraţi 5

Hugo Bouter

© Hugo Bouter, Online începând de la: 26.10.2018, Actualizat: 26.10.2018

soundwords.de/ro/a11449.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Cuprins

Lepra lui Naaman 3
Un sfat neaşteptat 12
„Botezul” lui Naaman în Iordan 20
Umblarea în noul vieţii 28
Sfârşitul lui Ghehazi 36

Lepra lui Naaman

Versete călăuzitoare: 2 Împăraţi 5.1

> **2 Împăraţi 5.1:** Şi Naaman, căpetenia oştirii împăratului Siriei, era un om mare înaintea stăpânului său şi mult onorat, pentru că prin el dăduse Domnul eliberare Siriei; dar omul acesta tare şi viteaz era lepros.

În această cărticică vrem să studiem din punct de vedere noutestamental lepra lui Naaman şi vindecarea lui. Curăţirea lui dă o ilustrare clară despre curăţirea unui păcătos de păcate. După o primă cunoaştere a persoanelor principale din acest capitol ne vom preocupa cu întrebarea, de ce lepra este o imagine a păcatului.

Persoanele principale

Această istorie bine cunoscută este un exemplu model pentru o povestire expresivă. Aici sunt prezentate o serie de persoane într-un mod mult mai clar şi mai expresiv decât în orice nuvelă fascinantă. Aceasta nu este de mirare, căci este Cuvântul lui

Dumnezeu, care este viu şi plin de putere. Mai întâi vrem să ne preocupăm cu persoanele principale:

1. Naaman, comandant al armatei siriene: un om foarte onorat şi iubit, atât în ochii stăpânului său cât şi în ochii subalternilor (2 Împăraţi 5.1-13). Dar el avea o problemă de nerezolvat: era lepros.

2. O fetiţă din Israel. Ea trăia în exil într-o ţară străină, însă ea a rămas credincioasă Dumnezeului lui Israel. Ea avea o credinţă mare şi iubea pe vrăjmaşii ei (2 Împăraţi 5.3). Numele ei nu este făcut cunoscut, însă datorită calităţilor ei spirituale ea este foarte remarcabilă.

3. Împăratul lui Israel. Nici numele lui nu este făcut cunoscut, dar putem presupune că era Ioram, fiul lui Ahab cel rău. El era caracterizat prin necredinţă, îndoială şi neîncredere (2 Împăraţi 5.7).

4. Profetul Elisei, purtătorul de cuvânt al Dumnezeului cel viu. El este persoana principală în acest capitol. El era cunoscut pentru modestia lui şi pentru fermitatea lui atât faţă de stăpânitorii lui pământeşti cât şi faţă de slujitorul lui Ghehazi.

5. Ghehazi, slujitorul profetului. El stă în mare contrast faţă de stăpânul lui prin lăcomia lui, neştiinţa şi caracterul lui lumesc. Pornirile cele mai adânci ale inimii lui au fost date pe faţă, aşa cum mai târziu Iuda a fost dat pe faţă de Domnul Însuşi. Capitolul se încheie aşa cum a început: cu un lepros! Lepra lui Naaman va fi pentru totdeauna asupra lui Ghehazi şi asupra urmaşilor lui (2 Împăraţi 5.27).

Naaman, comandant al armatei siriene

Naaman era un bărbat foarte respectat şi cunoscut. Numele lui înseamnă „graţie" sau „drăgălăşenie". Respectul, pe care alţii îl aveau faţă de el, i se putea cuveni prin poziţia lui înaltă. Atât stăpânul lui cât şi slujitorii lui par să fi avut compasiune sinceră faţă de el (2 Împăraţi 5.4,5,13). Oricum ar fi, favoarea, pe care el o savura, stătea în legătură cu succesele lui militare, „pentru că prin el dăduse Domnul eliberare Siriei" (versetul 1).

Aceasta este o afirmaţie foarte semnificativă. Ea arată clar: în realitate Domnul guvernează! Dumnezeu guvernează nu numai asupra poporului Său, ci şi asupra naţiunilor de pe pământ. Şi aceasta este întotdeauna aşa, cu toate că deseori guvernarea

Sa este de nepătruns şi căile Lui sunt de neînţeles. Aceasta este prima lecţie, pe care noi o învăţăm aici. Dumnezeu nu este un Dumnezeu pentru un anumit loc, un Dumnezeu al munţilor sau un Dumnezeu al câmpiilor sau al vreunuia din elementele materiale. Aşa gândeau păgânii; şi aşa gândeau şi sirienii (1 Împăraţi 20.23-25). Dar aceasta era o greşeală. Dumnezeu este Dumnezeul cel viu, Domnul cerului şi al pământului. El ţine lumea întreagă în mâinile Sale.

În al doilea rând, El foloseşte naţiunile, dacă este necesar, ca să judece pe poporul Lui. Aram (sirianul) era o astfel de nuia de disciplinare în zilele lui Ahab cel rău şi a urmaşilor lui. Şi Asiria, puterea mondială, care s-a ridicat după aceea, va fi aceasta într-o dimensiune mult mai mare (Isaia 10.5). Aram era o ameninţare din nord pentru Israel deja din timpul lui Solomon (1 Împăraţi 11.25). Între cele două state mici nu au avut loc mereu războaie, temporal voiau să încheie acorduri de pace (compară legământul dintre Ahab şi Ben Hadad din 1 Împăraţi 20.34). Relaţiile între Siria şi Israel din timpul acesta par mai degrabă să fi fost o pace înarmată. Acelaşi lucru era şi în cazul de aici, căci împăratul lui Israel a văzut în scrisoarea împăratului Siriei un prilej pentru un nou război (2 Împăraţi 5.7).

Deci Dumnezeu a folosit vrăjmaşul din nord ca nuia a mâniei Sale. Aram înseamnă „înalt” sau „înălţat”. În Aram vedem imaginea lumii ca adversar mândru al poporului lui Dumnezeu – un vrăjmaş convins de aptitudinile lui proprii şi care vorbeşte într-un fel de mulţumire de sine despre posibilităţile lui proprii (compară cu atitudinea lui Naaman din 2 Împăraţi 5.12).

Când poporul lui Dumnezeu se afla într-o stare rea, el trebuia să sufere o înfrângere în confruntarea cu lumea. Şi astăzi este la fel. Suntem noi conştienţi de aceasta?

Presupunem că Naaman a biruit efectiv pe Israel, cu toate că nu se spune categoric aceasta. Există o transmitere iudaică interesantă, în care se spune, că Naaman ar fi fost trăgătorul cu arcul pe care împăratul Ahab l-a folosit în bătălia de la Ramot-Galaad (1 Împăraţi 22.34). Alţii gândesc că ar fi fost o victorie a lui Aram asupra Asiriei. Oricum ar fi fost, a doua carte a Împăraţilor arată clar că Elisei a jucat un rol important în războiul dintre Aram şi Israel. Profetul a venit chiar în Damasc şi era cu însoţitorii în numirea lui Hazael ca împărat al Aramului (2 Împăraţi 8.7-15). Toate acestea făceau parte din planul lui Dumnezeu, pentru a disciplina pe poporul Său abătut de pe cale şi să-l cheme la pocăinţă.

Naaman, comandantul armatei siriene, era din pricina aceasta un om mare. Fiecare îi era binevoitor. El era chiar o unealtă în mâinile Domnului. Noi am spune, că el a avut succes în orice privinţă. Dar totul era numai spectacol. Era numai aspectul exterior al vieţii lui.

Lepra sa

Naaman avea o problemă ascunsă. Portretul frumos din versetul 1 este distrus prin acel serios „dar". Se spune într-un mod foarte potrivit „dar ... era lepros". El avea o boală nevindecabilă, şi nimeni nu-l putea ajuta. Este posibil ca boala să fi fost în stadiul incipient, căci versetul 11 vorbeşte despre „locurile" afectate de pe corpul său. Însă boala se va extinde perfid şi va afecta tot mai multe părţi ale corpului. Aceasta era o perspectivă îngrozitoare. Ce se va întâmpla cu el? Cum va putea trăi mai departe cu această problemă?

Ce vrea Biblia să spună cu lepra? Se pare că ea era o denumire cuprinzătoare, care se referea şi la îmbrăcăminte şi casă (Leviticul 13; 14). Unii spun că ea cuprindea toate felurile de eczeme şi boli de piele. Însă Legea însăşi face aici deja o diferenţiere între răul leprei şi o „eczemă" (benignă = uşoară)

(Leviticul 13.39). Cu privire la om trebuie să ne gândim la lepră, în mod deosebit în cazul lui Naaman şi Ghehazi şi Maria (Numeri 12). Vedem şi alte exemple în viaţa lui Moise (Exodul 4.6), şi împăratul Azaria şi Ozia (2 Împăraţi 5.5; 2 Cronici 26.16-18).

Ştim că boala şi moartea, suferinţa şi întristarea sunt urmări ale păcatului (Geneza 3.16-19). Relaţia între păcat şi boală este însă o chestiune foarte complexă. Însă în ceea ce priveşte lepra, se poate spune, că boala aceasta dă o imagine foarte potrivită a păcatului şi urmările lui mortale, distrugătoare. Se pot numi următoarele argumente, ca să justificăm aceasta:

1. Lepra era o boală contagioasă, care se răspândea permanent perfid şi acoperea tot corpul. Ştim că nimic bun nu locuieşte în carnea noastră păcătoasă (Romani 7.18).

2. Leprosul era privit ca unul care era mort viu. Aaron a vorbit despre sora lui ca despre „unul născut mort, a cărui carne este pe jumătate putredă" (Numeri 12.12). Ca păcătoşi noi suntem morţi în greşeli şi păcate, şi străini de viaţa lui Dumnezeu (Efeseni 2.1; 4.18). Numai Dumnezeu ne poate face vii (2 Împăraţi 5.7).

3. Leprosul era privit ca necurat. El trebuia să-şi rupă hainele, ca semn al întristării lui, şi să strige „Necurat, necurat!” (Leviticul 13.45). În acelaşi fel se prinde de noi de la natură necurăţia şi ruşinea păcatului.

4. Leprosul rămânea în afara taberei din cauza necurăţiei lui, în afara locului unde un Dumnezeu sfânt locuia în mijlocul poporului Său (Leviticul 13.46; Numeri 5.2; 12.14; 2 Împăraţi 7.3; 2 Cronici 26.21). Odinioară trăiam fără Dumnezeu în lume, înstrăinaţi de El.

5. Leprosul nu era vindecat de un medic, ci era curăţit în prezenţa unui preot. Curăţirea ceremonială pe baza jertfei prescrise (printre altele o jertfă pentru vină şi păcat, ca să facă ispăşire pentru leprosul vindecat) arăta spre lucrarea lui Hristos. Numai lucrarea Lui răscumpărătoare era în stare să îndepărteze întinarea păcatului. În continuare, ca oameni care au fost curăţiţi prin moartea Sa, noi umblăm în noul vieţii prin puterea învierii Sale. Ungerea cu Duhul Sfânt („untdelemnul”) ne va face capabili s-o facem.

Dacă privim lepra lui Naaman, vedem cu adevărat un tablou

despre noi înşine. Oamenii ne pot preţui. Însă în viaţa fiecăruia este un „dar” serios, problema păcatului. Boala păcatului este lipită de noi şi ne ruinează. Noi nu putem rezolva de la noi înşine problema mortală care ruinează viaţa noastră. Dar ce este imposibil la om este posibil la Dumnezeu.

Întrebări

(1) În care din cele cinci persoane principale ale acestei istorisiri recunoşti ceva din tine însuţi?

(2) Eşti tu cumva o persoană lumească, mândră, ca Naaman?

(3) Recunoşti tu, că din cauza păcatului tău eşti bolnav nevindecabil? Recunoşti tu că eşti rău şi pierdut şi incapabil să te salvezi pe tine însuţi?

Tradus de la: Tradus de la: *Die Heilung Naamans*
Lektionen aus 2 Könige 5, 2004

Traducere: Ion Simionescu

Un sfat neaşteptat

Versete călăuzitoare: 2 Împăraţi 5.2-9

2 Împăraţi 5.2-9: Şi sirienii ieşiseră în cete şi luaseră captivă o copilă mică din ţara lui Israel; şi ea era înaintea soţiei lui Naaman. Şi ea a zis stăpânei sale: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria, atunci el l-ar vindeca de lepra sa!“ Şi cineva a mers şi a spus stăpânului său, zicând: „Aşa şi aşa a zis copila care este din ţara lui Israel“. Şi împăratul Siriei a zis: „Du-te şi eu voi trimite o scrisoare împăratului lui Israel“. Şi el a plecat şi a luat în mâna lui zece talanţi de argint şi şase mii de bucăţi de aur şi zece schimburi de haine. Şi a dus scrisoarea împăratului lui Israel, zicând: „Şi acum, îndată ce va ajunge această scrisoare la tine, iată, am trimis pe slujitorul meu Naaman la tine, să-l vindeci de lepra lui“. Şi a fost aşa: cum a citit împăratul lui Israel scrisoarea, şi-a sfâşiat hainele şi a zis: „Sunt eu Dumnezeu, ca să omor sau să înviez, de trimite acesta la mine să vindec un om de lepra lui? Luaţi seama deci, vă rog, şi vedeţi cum caută pricină împotriva mea“. Şi a fost aşa: când a auzit Elisei, omul lui Dumnezeu, că

împăratul lui Israel şi-a sfâşiat hainele, a trimis la împărat, zicând: „Pentru ce ţi-ai sfâşiat hainele? Să vină el acum la mine şi va cunoaşte că este un profet în Israel“. Şi Naaman a venit cu caii săi şi cu carul său şi a stat la uşa casei lui Elisei.

Am văzut în primul capitol, că lepra este un tablou al păcatului. Acum vedem cum o tânără din ţara Israel a arătat căpeteniei armatei siriene drumul spre mântuire. Aici devine evident, că nici un om nu putea să-l ajute pe Naaman: nici împăratul din Aram, nici împăratul lui Israel. Nici dumnezeii din Damasc nu au putut să-i aducă uşurare. Vindecarea putea fi găsită numai la Dumnezeul lui Israel. De aceea Naaman a trebuit să meargă la Elisei, reprezentantul Dumnezeului viu şi adevărat.

O tânără din ţara Israel

Vorbind omeneşte, problema lui Naaman era de nerezolvat. Însă din fericire, din vindecarea lui devine desăvârşit de clar, că salvarea se găseşte cu adevărat la Dumnezeul lui Israel. Numai El putea să-l cureţe pe Naaman de lepra lui. Da, El ne vindecă chiar şi de rănile păcatului. Însă noi trebuie să venim în credinţă la El şi să nu aşteptăm răscumpărarea noastră de la iluzioniştii

lumii acesteia (2 Împăraţi 5.11). Este Dumnezeul viu şi adevărat, Cel care ne poate ajuta.

Este impresionant că o fetiţă din ţara lui Israel a arătat drumul eliberării comandantului puternic al armatei siriene. Ea a mărturisit foarte simplu înaintea stăpânei ei credinţa ei: „Dacă ar fi stăpânul meu înaintea profetului din Samaria, atunci el l-ar vindeca de lepra sa" (2 Împăraţi 5.3). Oştiri de incursiune de tâlhari sirieni au răpit-o şi au vândut-o pe piaţa de sclavi din Damasc. Aceasta era realmente un blestem, care a venit peste poporul lui Dumnezeu. Moise a prorocit deja aceasta: „Fii tăi şi fiicele tale vor fi daţi altui popor şi ochii tăi vor privi şi se vor topi de dor după ei toată ziua, şi nu va fi nici o putere în mâna ta" (Deuteronomul 28.32). Pe această cale a venit tânăra în casa comandantului armatei siriene (2 Împăraţi 5.2). Soţia lui Naaman a devenit stăpâna ei. Dumnezeu a permis aceasta, şi El a condus lucrurile în felul acesta, căci El avea propriile motive pentru aceasta.

Din fericire fetiţa nu a permis ca în noul ei mediu să fie chinuită de sentimente de ură. Cu toată vârsta ei fragedă şi cu toate împrejurările grele, în care ea se afla în ţara străină, ea a mărturisit pe Dumnezeul lui Israel şi a iubit chiar pe vrăjmaşii ei.

Noi ca şi credincioşi suntem de asemenea reprezentanţi, ambasadori pentru Hristos, şi ar trebui să depunem cu bucurie mărturie despre nădejdea care este în noi (2 Corinteni 5.20; 1 Petru 3.15). Suntem noi conştienţi de această chemare înaltă?

Această tânără avea credinţă mare în Dumnezeul ei şi profetul Lui. De unde ştia ea că Elisei era dispus şi capabil să vindece pe conducătorul oştirii Naaman de lepra lui? Era exclusiv credinţa ei, care i-a arătat clar aceasta. Elisei a făcut tot felul de minuni, dar încă nu a vindecat nici un lepros. Cu toate că în vremea aceea erau mulţi leproşi în Israel, niciunul din ei nu a fost vindecat (Luca 4.27). După toate câte au avut loc, Dumnezeu a trebuit să pedepsească pe poporul Său, deoarece slujeau idolilor. Nici un israelit nu a fost vindecat în acele zile, ci numai Naaman, sirianul. Prin aceasta harul lui Dumnezeu s-a extins spre păgâni.

Pe drumul spre împăratul lui Israel

Soţia lui Naaman a crezut cuvintele sclavei ei şi le-a spus soţului ei. Şi Naaman le-a spus stăpânului lui, împăratul Siriei (2 Împăraţi 5.4). Boala conducătorului armatei a devenit între timp cunoscută. Au venit una după alta, era preocupare cu

această situaţie în mod diplomatic (aşa cum se obişnuia şi în lucrurile medicale în lumea antică). Se intenţiona ca împăratul din Israel să se adreseze „profetului din Samaria”, care în fond conform etaloanelor lumii era supusul lui.

Naaman avea cu sine în afara scrisorii de recomandare a împăratului său şi un cadou generos. Împăratul din Siria era dispus să dea din bogăţia lui, ca să ajute unuia dintre cei mai buni supuşi ai lui. Cadoul consta din trei sute patruzeci kilograme argint şaptezeci kilograme aur şi zece haine de schimb (2 Împăraţi 5.5). Aurul şi argintul aveau o valoare de milioane de euro.

Naaman a venit la Samaria cu scrisoarea, care spunea: „Şi acum, îndată ce va ajunge această scrisoare la tine, iată, am trimis pe slujitorul meu Naaman la tine, să-l vindeci de lepra lui” (2 Împăraţi 5.6). Sosirea lui Naaman şi scrisoarea au produs nedumerire mare la curtea împăratului lui Israel; împăratul a văzut această scrisoare ca pretext, ca provocare la război (2 Împăraţi 5.7). În deznădejdea lui şi-a rupt hainele. Se putea aştepta din partea lui Ioram la o astfel de reacţie pesimistă (2 Împăraţi 3.13), căci el ştia foarte bine, că el nu era un fiu al dumnezeilor, căruia să i se fi dat puteri de vindecare (naţiunile

păgâne au văzut deseori pe împăraţii lor în felul acesta).

Însă cu regret el a folosit în zadar Numele lui Dumnezeu, când a zis: „Sunt eu Dumnezeu, ca să omor sau să înviez, de trimite acesta la mine să vindec un om de lepra lui?" Tocmai aceasta arăta grozăvia situaţiei: numai Dumnezeu, care a trimis boala de moarte, putea să dea uşurare şi aduce la viaţă pe cel mort.

La Elisei

Se pare că împăratul Ioram nicidecum nu s-a gândit la Elisei, cu toate că profetul era în zilele acelea cheia spre binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu a întins lui Israel mâna Sa salvatoare prin intermediul profetului Său. Însă profetul nu era preţuit în cetatea lui. Se pare că el trăia iarăşi în capitală (2 Împăraţi 2.25; 6.32).

El însuşi a trebuit să ia iniţiativa. De aceea a transmis următoarea ştire împăratului: „Pentru ce ţi-ai sfâşiat hainele? Să vină el acum la mine şi va cunoaşte că este un profet în Israel" (2 Împăraţi 5.8b). În felul acesta Naaman a ajuns în cele din urmă la Elisei, profetul, care este numit şi „omul lui Dumnezeu" (2 Împăraţi 5.8a). Acum el venise la persoana

adevărată, la omul lui Dumnezeu, reprezentantul Dumnezeului cel viu – care are cu adevărat puterea să omoare şi să dea viaţă.

Dar mai era o problemă: Naaman era conştient de poziţia lui înaltă. El a venit în propria lui demnitate, „cu caii săi şi cu carele sale" (2 Împăraţi 5.9). Plin de mândrie s-a oprit la poarta casei lui Elisei. Însă în felul acesta noi nu putem veni la Dumnezeu. Lui Naaman nu i se putea ajuta conform părerilor lui, ci numai sub condiţiile pe care Dumnezeu i le oferea. Aşa cum vom vedea, el trebuia să înveţe aceasta. Exact aceasta este ceea ce fiecare păcătos trebuie să înveţe: să te apropii de Dumnezeu conştient fiind de propria lipsă de demnitate. Este lipsit de sens să încerci să te îmbunătăţeşti permanent sau să-ţi câştigi singur răscumpărarea. Eu trebuie să vin aşa cum sunt, ca păcătos pierdut, şi El mă va primi. El o face pe baza harului Său liber.

Întrebări

(1) Eşti tu în mediul tău – ca această tânără – un reprezentant, un martor al Dumnezeului viu şi adevărat?

(2) Primeşti tu ajutorul şi salvarea de la oameni, de la cei puternici ai lumii?

(3) Sau eşti convins că numai marele Profet, adevăratul Om al lui Dumnezeu, şi anume Hristos Însuşi, poate salva?

Tradus de la: *Die Heilung Naamans*
Lektionen aus 2 Könige 5, 2004

Traducere: Ion Simionescu

„Botezul” lui Naaman în Iordan

Versete călăuzitoare: 2 Împăraţi 5.10-14

> **2 Împăraţi 5.10-14:** Şi Elisei a trimis la el un sol, zicând: „Mergi şi scaldă-te de şapte ori în Iordan, şi carnea ta îşi va reveni şi vei fi curat“. Şi Naaman s-a mâniat şi a plecat şi a spus: „Iată, eu ziceam: Va ieşi negreşit la mine şi va sta în picioare şi va chema Numele Domnului Dumnezeului său şi îşi va legăna mâna asupra locului şi va vindeca pe cel lepros. Nu sunt Abana şi Parpar, râurile Damascului, mai bune decât toate apele lui Israel? Nu aş putea să mă spăl în ele şi să fiu curat?“ Şi s-a întors şi a plecat cu mânie. Şi slujitorii săi s-au apropiat şi i-au vorbit şi au zis: „Părinte, dacă ţi-ar fi zis profetul să faci vreun lucru mare, nu l-ai fi făcut? Cu cât mai mult când îţi spune: «Scaldă-te şi fii curat»?“ Şi a coborât şi s-a scufundat de şapte ori în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu. Şi carnea lui s-a făcut din nou cum este carnea unui copil mic, şi el a fost curat.

Acum vedem cum Naaman se smereşte şi se scufundă de şapte ori în Iordan. Însă el nu a rămas în „mormântul apei”, ci a

ieşit afară ca om nou. Acesta este un exemplu strălucitor pentru noi creştinii, care am avut parte de o înnoire deplină, atunci când am îmbrăcat omul nou.

Mergi şi scaldă-te în Iordan

Elisei nu a văzut nici o necesitate să vorbească personal cu Naaman. El avea părerile lui înţelepte să acţioneze astfel, aşa cum a devenit repede clar. Naaman a trebuit să înveţe să se smerească. Mândria lui trebuia frântă. De aceea profetul nu a venit din casă, ci a trimis simplu un mesager la el cu porunca: „Mergi şi scaldă-te de şapte ori în Iordan" (2 Împăraţi 5.10a). Totodată a adăugat o făgăduinţă clară: „(...) şi carnea ta îşi va reveni şi vei fi curat" (versetul 10b). În cele din urmă este una din cele mai îngrozitoare urmări ale leprei, că, carnea bolnavă este mistuită.

Însă marelui comandant al armatei siriene nu i-a plăcut porunca. Naaman a privit această ştire a profetului ca înjosire personală. El s-a aşteptat la un cu totul alt tratament, un ritual complicat, aşa cum probabil el îl cunoştea de la magicienii păgâni din ţara lui (2 Împăraţi 5.11). Nu era el demn de un tratament plin de onoare? Căci el nu era un oarecine. Căci el

era capabil să-l răsplătească cum se cuvine pe Elisei pentru slujba lui, sau nu?

Ce poruncă: „Mergi şi scaldă-te de şapte ori în Iordan!" Ce umilire! Nu erau mai bune râurile limpezi şi curate din Damasc, Abana şi Parpar, decât Iordanul îngust şi noroios? Nu putea el să se scalde acasă? Acest mijloc de vindecare ar fi putut Naaman însuşi să şi-l imagineze (2 Împăraţi 5.12). Oricum ar fi, el nu voia să renunţe nici la dumnezeii şi nici la râurile Damascului. Abia mai târziu va recunoaşte, că pe pământ nu este nici un alt dumnezeu decât numai Dumnezeul lui Israel (2 Împăraţi 5.15).

Naaman era mânios şi s-a simţit profund lezat. Se putea auzi comanda lui dată conducătorilor carelor: Daţi bice! Porniţi înapoi spre acasă! Trebuie să fi fost o procesiune liniştită, care a pornit spre nord şi cobora de pe munţii Samariei. Probabil a avut loc pe un loc de odihnă nu departe de Iordan, că slujitorii lui Naaman au avut îndrăzneala să se adreseze stăpânului lor (2 Împăraţi 5.13). Ei au făcut-o cu mult tact şi respectul cuvenit. Ei au onorat pe stăpânul lor ca tată al lor. Fără să fie întrebaţi, au dat sfat, însă sfatul era foarte lucid şi înţelept. Dacă Naaman ar fi fost împuternicit să facă ceva mai greu, nu ar fi făcut el?

Nu ar fi folosit el orice posibilitate, ca să devină sănătos? Dar acum profetul a dat o poruncă aşa de simplă: „Mergi şi scaldă-te, şi vei fi curat.” De ce să nu asculte de aceste cuvinte simple ale omului lui Dumnezeu?

Viaţă nouă în Hristos

Era în favoarea lui Naaman, ca să asculte de cuvintele slujitorilor lui. El nu a mai stat pe gânduri: „Şi a coborât şi s-a scufundat de şapte ori în Iordan, după cuvântul omului lui Dumnezeu” (2 Împăraţi 5.14a). Trebuie să fi fost foarte greu pentru el să se smerească aşa de mult înaintea subordonaţilor lui. El trebuia să coboare din carul lui înalt, să se dezbrace şi să se scufunde în Iordan. Dar a făcut-o; nu a mai rămas nimic din mândria lui şi din nobleţea lui. În afară de aceasta, el a făcut-o nu numai să fie pe placul slujitorilor lui. El nu numai a ascultat de ei, ci el a ascultat de cuvântul omului lui Dumnezeu, aşa cum spune versetul nostru. El a ascultat de Dumnezeu.

Aceasta este o ilustrare frumoasă a drumului răscumpărării. Noi trebuie să devenim conştienţi înaintea lui Dumnezeu de starea noastră decăzută, de natura noastră păcătoasă, de starea noastră nevindecabilă. Noi trebuie să ne smerim înaintea

Lui şi să coborâm de pe „carul înalt” al mândriei noastre naturale şi al sentimentului valorii proprii. Noi trebuie să urmăm drumul pe care El ni-l arată în Cuvântul Său. Mijlocul divin este, că noi ne mărturisim păcatele, ne dezbrăcăm de omul vechi şi coborâm în râul morţii. Cu alte cuvinte, prin credinţă noi trebuie să ne facem una cu Hristos, care a murit pentru păcatele noastre. Nu este o altă posibilitate să devii salvat şi curăţit, să primeşti viaţă nouă. „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”, spune Domnul Isus (Ioan 14.6).

Naaman a fost ascultător şi s-a scufundat de şapte ori în Iordan. Numele Iordan înseamnă „cel care curge în jos”. Râul izvorăşte între Liban şi muntele Hermon, şi se varsă în Marea Moartă, care este mult sub nivelul mării. Acesta este un tablou minunat despre moartea lui Hristos, pentru care El a coborât din înălţimea cerului şi s-a făcut pe Sine nimic. El S-a smerit şi a fost ascultător până în moarte. Numărul şapte vorbeşte despre desăvârşire. Naaman trebuia să se scufunde de şapte ori în Iordan. El trebuia să se scufunde complet. Nimic din omul vechi nu putea rămâne. Aşa suntem noi credincioşii îngropaţi cu Hristos prin botezul pe moartea Sa. Am fost făcuţi una cu El în asemănarea morţii Sale (Romani 6.4,5).

Dar Naaman nu a rămas în „mormântul apei”. Total schimbat s-a ridicat din apă: „Şi carnea lui s-a făcut din nou cum este carnea unui copil mic, şi el a fost curat” (2 Împăraţi 5.14b). Aceasta este o imagine despre viaţa nouă, pe care noi am primit-o ca şi creştini credincioşi. Noi nu numai am murit cu Hristos, ci şi am înviat cu El la o viaţă nouă.

O binecuvântare înşeptită

Această parte a textului (versetul 14b) aruncă lumină asupra unor adevăruri ale Noului Testament. Mai mult sau mai puţin la întâmplare am ajuns la şapte puncte. „Botezul” lui Naaman în Iordan ilustrează că:

1. noi am fost curăţiţi de păcatele şi de nedreptăţile care erau asupra noastră şi care ne murdăreau în ochii unui Dumnezeu sfânt (Ioan 13.10; Evrei 10.22; 1 Petru 1.22);

2. noi am fost eliberaţi de puterea păcatului, care ne-a ruinat şi care se răspândea ascuns în viaţa noastră (Romani 8.2);

3. noi am fost născuţi din nou (Ioan 3.3,5);

4. am fost făcuţi vii împreună cu Hristos (Efeseni 2.5; Coloseni 2.13);

5. dacă cineva este în Hristos, el este o făptură nouă; ce este vechi a trecut (2 Corinteni 5.17; Tit 3.5);

6. noi ne-am dezbrăcat de omul vechi şi ne-am îmbrăcat cu omul nou (Galateni 3.27; Efeseni 4.22-24; Coloseni 3.9,10);

7. începând de acum noi umblăm în noul vieţii (Romani 6.4).

Aici se arată de asemenea, că Sfânta Scriptură vorbeşte despre curăţire şi nicidecum de vindecarea leprosului. Păcatul ne face la fel de necuraţi înaintea lui Dumnezeu, care este prea curat, ca să vadă păcatul. Făgăduinţa profetului era: „... şi vei fi curat" (versetul 10b). În concordanţă cu aceasta citim aici: „(...) şi el a fost curat" (versetul 14b). Noi, ca ucenici ai lui Hristos, suntem „în totul curaţi" (Ioan 13.10).

Întrebări

(1) Eşti tu dispus să te smereşti înaintea lui Dumnezeu?

(2) Te-ai făcut tu una prin credinţă cu Hristos în moartea şi în învierea Sa, şi ai exprimat tu aceasta prin botez?

(3) Umbli tu în noul vieţii?

Tradus de la: *Die Heilung Naamans*
Lektionen aus 2 Könige 5, 2004

Traducere: Ion Simionescu

Umblarea în noul vieţii

Versete călăuzitoare: 2 Împăraţi 5.15-19

> **2 Împăraţi 5.15-19:** Şi s-a întors la omul lui Dumnezeu, el şi toată suita lui, şi a venit şi a stat înaintea lui şi a spus: „Iată, acum cunosc că nu este Dumnezeu pe tot pământul, decât în Israel; şi acum primeşte, te rog, un dar de la robul tău“. Şi el a zis: „Viu este Domnul înaintea căruia stau, că nu voi primi!“ Şi a stăruit de el să-l ia, dar el a refuzat. Şi Naaman a zis: „Dacă nu, te rog, să se dea robului tău din pământul acesta cât pot duce doi catâri; pentru că robul tău nu va mai aduce de acum ardere-de-tot şi jertfă altor dumnezei, ci numai Domnului. În lucrul acesta să ierte Domnul pe robul tău: când stăpânul meu intră în casa lui Rimon, ca să se închine acolo, şi se sprijină de mâna mea, mă închin şi eu în casa lui Rimon: Domnul să ierte pe robul tău, te rog, în lucrul acesta, când mă închin eu însumi în casa lui Rimon“. Şi el i-a zis: „Mergi în pace“. Şi a plecat de la el o bucată de drum.

În acest al patrulea capitol ne ocupăm cu Naaman, după ce el a fost curăţit, cum el voia să slujească numai Dumnezeului lui

Israel. Aceasta este o lecţie importantă pentru noi, căci ca şi creştini credincioşi dorim să slujim Dumnezeului adevărat şi viu şi să-L onorăm.

Viaţa nouă a lui Naaman de recunoştinţă

Cum a reacţionat Naaman la vindecarea şi curăţirea lui? El s-a întors înapoi la Elisei cu intenţia să-i dovedească recunoştinţa lui (2 Împăraţi 5.15a). În privinţa aceasta el este exact aşa ca samariteanul din Luca 17.11-19: de asemenea un străin, care s-a întors înapoi ca să mulţumească lui Dumnezeu, după ce el a fost curăţit de lepra lui. Noi ar trebui ca răscumpăraţi ai Domnului să facem la fel. Ar trebui să cădem la picioarele Răscumpărătorului nostru şi să-L omagiem pentru răscumpărarea noastră.

După întoarcerea noastră la Dumnezeu ar trebui să arătăm o ascultare nouă. Vedem un model despre aceasta aici. Nu rămăsese nici o urmă de mândrie în Naaman, atunci când s-a întors înapoi la omul lui Dumnezeu, el şi însoţitorii lui. El nu a rămas şezând pe carul lui, aşa cum a făcut la prima întâlnire, ci a intrat în casa profetului. Foarte smerit a vorbit despre sine însuşi ca rob al lui Elisei: „Iată, acum cunosc că nu este

Dumnezeu pe tot pământul, decât în Israel; şi acum primeşte, te rog, un dar (sau: „binecuvântare”) de la robul tău” (2 Împăraţi 5.15b).

Naaman venise ca să cunoască pe Dumnezeul adevărat, pe Dumnezeul lui Israel, Creatorul cerului şi al pământului. El a cunoscut că toţi ceilalţi dumnezei erau idoli, total lipsiţi de putere ca să salveze (compară cu Isaia 45.20). El voia să arate recunoştinţa sa lui Dumnezeu şi de aceea a oferit un dar lui Elisei. Aceasta a avut loc cu intenţie bună, dar el a trebuit să înveţe că harul lui Dumnezeu este pe deplin gratis. Acest principiu este valabil şi pentru noi la fel. Noi nu putem plăti nimic pentru răscumpărarea noastră. Răscumpărarea în Hristos este gratuită. Adevărata binecuvântare vine numai de sus, ea vine de la Tatăl luminilor (Iacov 1.17).

De aceea profetul respinge cu hotărâre o răsplătire. El era numai un slujitor al Dumnezeului viu şi nu putea primi nimic pentru minunea vindecării lui Naaman. Cu toate că acesta a insistat ca Elisei să primească ceva, Elisei a rămas la refuzul lui (2 Împăraţi 5.16). Acest principiu este valabil şi pentru noi astăzi: „fără plată aţi primit, fără plată daţi” (Matei 10.8). Este un fel greşit de gândire să presupui că evlavia ar fi o sursă de

câştig (1 Timotei 6.5). Ghehazi însă era un om care părăsise drumul adevărului, aşa cum vom vedea.

Viaţă trăită în prezenţa lui Dumnezeu

Inima lui Naaman era într-o stare bună. Nu era nici o îndoială, el voia să slujească Dumnezeului lui Israel. Cu toate că el nu a putut plăti profetului nimic pentru curăţirea lui, putea totuşi să-l întrebe unele lucruri. Naaman voia cu adevărat să înceapă o viaţă nouă. Aceasta este adevărat şi pentru noi, căci după ce am fost aduşi la viaţă nouă cu Hristos, ar trebui să umblăm în faptele bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte (Efeseni 2.10). Naaman avea dorinţa următoare: „Dacă nu, te rog, să se dea robului tău din pământul acesta cât pot duce doi catâri; pentru că robul tău nu va mai aduce de acum ardere-de-tot şi jertfă altor dumnezei, ci numai Domnului.” (versetul 17).

Aici avem o dovadă clară a transformării lui, un rod frumos al vieţii noi, pe care el a primit-o. Dacă ne-am întors de la idoli la Dumnezeu, dorim ca începând din momentul acesta să slujim numai Dumnezeului cel viu şi adevărat (compară cu 1 Tesaloniceni 1.9). Şi noi ar trebui să slujim conform voii Lui revelate, pe o bază care corespunde sfinţeniei Sale – aşa cum

dorea şi Naaman, să-I slujească pe o bază curată.

Probabil din această încărcătură de pământ el a făcut „un altar de pământ" pentru Domnul şi a jertfit pe el jertfe de ardere de tot şi jertfe de pace (Exodul 20.24). Patriarhii lui Israel au procedat în acelaşi fel. Ei au construit deseori un altar, aşa cum vedem în cartea Geneza. Slujba pentru Dumnezeul adevărat are influenţă asupra închinării personale aduse de noi, asupra umblării personale, dar şi asupra închinării noastre comune. Avem noi un astfel de altar, unde chemăm Numele Domnului nostru?

Ca şi creştini credincioşi avem un altar, aşa cum ne spune clar Evrei 13.10. Acesta nu este un altar din pământ în sensul adevărat al cuvântului, sau un altar de aramă sau de aur, ci este un altar în sensul simbolic al cuvântului. Noi avem un loc, unde întâlnim pe Dumnezeu, sau exprimat mai bine, chiar o Persoană, prin care noi ne apropiem. Hristos Însuşi este centrul adorării noastre, şi prin El avem intrare la Dumnezeu şi îndrăzneală de a intra în Locul Preasfânt (Evrei 10.19; 13.15). Slujim noi lui Dumnezeu cu inimă recunoscătoare, personal şi împreună cu alţii? Ne apropiem noi de El ca preoţi? Aducem noi lui Dumnezeu o jertfă de laudă, aceasta este rodul buzelor

care mărturisesc Numele Lui? Îi plătim noi tribut pentru marea Lui răscumpărare? Ne este clar, că răscumpărarea noastră o datorăm exclusiv Lui?

Viaţă fără compromise lumeşti

Dar aici mai vedem ceva. O astfel de viaţă în prezenţa lui Dumnezeu va aduce cu siguranţă cu sine şi greutăţi; noi nu putem sluji lui Dumnezeu şi lumii. Oamenii din jurul nostru acceptă compromise. Naaman avea şi el o astfel de problemă. El a fost imediat conştient de aceasta şi a mărturisit sincer totul lui Elisei (2 Împăraţi 5.18). Stăpânul lui, împăratul Siriei, va rămâne probabil un slujitor la idoli. Dacă va trebui ca el să intre în templul idolilor, ca slujitor pe a cărui mână se rezema împăratul (compară cu 2 Împăraţi 7.2), îl va ierta Domnul, dacă în achitarea de obligaţiile, pe care le avea, se va pleca înaintea lui Rimon[1]?

El nu a primit un răspuns complicat. Profetul a spus simplu: „Mergi în pace” (2 Împăraţi 5.19). Aceasta nu înseamnă, că Elisei numeşte bun mersul pe două rânduri de şine. Era imposibil să slujeşti şi lui Dumnezeu şi lui Rimon, chiar dacă ultima slujire era numai din tradiţie. Dumnezeu nu vrea ca un

credincios să stea în legătură cu idolii (1 Corinteni 10.14-22). Însă El va înlătura această greutate la timpul Său şi în felul Său. Elisei era convins de aceasta, şi de aceea putea să liniştească conştiinţa lui Naaman. Naaman a putut să meargă cu bucurie pe drumul său, aşa cum se spune aşa de frumos despre famenul etiopian (Faptele apostolilor 8.39). Nimeni nu-i putea lua pacea, pe care el o găsise.

Acesta era un sfat înţelept. Oamenii, care tocmai s-au întors la Dumnezeu, nu trebuie împovăraţi cu o listă lungă de reguli şi prescripţii. Ei trebuie să înveţe, să umble în credinţă. Dumnezeu Însuşi îi călăuzeşte pe cărările dreptăţii din pricina Numelui Său, şi el le va ajuta, le va rezolva problemele.

Întrebări

(1) Eşti recunoscător pentru răscumpărarea ta?

(2) Ai şi tu un altar, ca să adori pe Domnul (compară cu Evrei 13.10)?

(3) Este viaţa ta nouă ca creştin credincios fără compromise lumeşti?

Adnotare

[1] Rimon era dumnezeul sirienilor şi dumnezeul asirian al tunetului. El înseamnă acelaşi lucru ca Hadad, din care era derivat numele Ben-Hadad. Uneori se întâlnesc ambele nume combinate, ca de exemplu Hadadrimon (Zaharia 12.11).

Tradus de la: *Die Heilung Naamans*
Lektionen aus 2 Könige 5, 2004

Traducere: Ion Simionescu

Sfârşitul lui Ghehazi

Versete călăuzitoare: 2 Împăraţi 5.20-27

2 Împăraţi 5.20-27: Şi Ghehazi, slujitorul lui Elisei, omul lui Dumnezeu, a zis: „Iată, stăpânul meu a cruţat pe Naaman sirianul şi n-a luat din mâinile lui ce a adus; viu este Domnul, voi alerga după el şi voi lua ceva de la el“. Şi Ghehazi a alergat după Naaman. Şi, când l-a văzut Naaman alergând după el, a sărit din car în întâmpinarea lui şi a zis: „Pace?“ Şi el a zis: „Pace! Stăpânul meu m-a trimis, zicând: «Iată, au venit la mine tocmai acum, din ţinutul muntos al lui Efraim, doi tineri dintre fiii profeţilor; dă-le, te rog, un talant de argint şi două schimburi de haine»“. Şi Naaman a zis: „Învoieşte-te să iei doi talanţi“. Şi a stăruit de el şi a legat doi talanţi de argint în doi saci cu două schimburi de haine şi le-a pus pe doi dintre slujitorii săi şi le-au purtat înaintea lui. Şi, când a venit la deal, le-a luat din mâna lor şi le-a strâns în casă; şi a dat drumul oamenilor şi ei au plecat. Şi a intrat şi a stat înaintea stăpânului său. şi Elisei i-a zis: „Dincotro, Ghehazi?“ Şi el a zis: „Robul tău n-a fost nicăieri“. Şi Elisei i-a zis: „N-a mers inima mea cu tine când s-a întors omul din

carul său în întâmpinarea ta? Este timp de luat argint şi de primit haine, şi măslini şi vii, şi oi şi boi, şi robi şi roabe? Lepra lui Naaman se va lipi de tine şi de sămânţa ta pentru totdeauna“. Şi a ieşit dinaintea lui lepros, alb ca zăpada.

După ce am văzut cum a fost curăţit Naaman şi cum şi-a dedicat viaţa lui Dumnezeu, ne îndreptăm atenţia spre sfârşitul tragic al lui Ghehazi. Aceasta este o atenţionare serioasă adresată creştinilor cu numele.

Lăcomia lui Ghehazi

Sfârşitul capitolului constituie perechea întunecată a relatării despre curăţirea lui Naaman. Lăcomia lui Ghehazi se deosebea mult de lepădarea de sine a lui Elisei. Minciuna slujitorului stă în mare contrast cu sinceritatea stăpânului lui. Vedem aici cum Dumnezeu verifică inima şi rărunchii (Psalmul 7.9; Ieremia 11.20). El judecă gândurile şi simţirile inimii (Evrei 4.12). El aduce la lumină chiar şi ce este ascuns şi descoperă sfaturile inimii (1 Corinteni 4.5). El are puterea să dea pe faţă pe cei făţarnici. El ştie totul. Aşa auzim aici ce gândea Ghehazi şi planurile, pe care el le născocea (2 Împăraţi 5.20). El credea că secretul lui va rămâne ascuns. El nu a ţinut seama de

Dumnezeul viu. Ce evaluare greşită, ce rătăcire, să gândească, că el ar putea abuza de poziţia şi autoritatea omului lui Dumnezeu fără să aibă parte de consecinţe grave.

Ghehazi, mânat de dorinţa după bani şi bunăstare, a căzut dintr-un păcat în altul. Este o listă tristă de minciuni păcătoase şi înşelăciune, o desconsiderare a stăpânului său şi abuz de autoritatea acestuia. Realmente, dragostea de bani este o rădăcină a tuturor relelor (1 Timotei 6.10). Şi lăcomia nu este altceva decât slujire la idoli (Coloseni 3.5). Ghehazi a avut chiar curajul să jure pe Dumnezeu, că el va alerga după Naaman şi va lua ceva de la el: „(...) viu este Domnul." Ce jurământ pe faţă, fals. Ghehazi s-a dat evlavios, dar curând a fost demascat.

Slujitorul profetului nu a avut nici un respect faţă de acţiunile stăpânului său. Pentru el era de neînţeles că stăpânul său l-a ajutat necondiţionat pe acest sirian, pe duşmanul lui Israel. Se pare că el nu acordă nici o importanţă faptului că Naaman venise să cunoască pe Dumnezeul lui Israel şi să înveţe să trăiască din har. Ar fi păcat să piardă o astfel de ocazie favorabilă. A fugit repede după Naaman, ca să repare această omisiune. Naaman a văzut pe cineva fugind după el. A sărit din carul său şi a întrebat îngrijorat: „Pace?" (2 Împăraţi 5.21).

Ghehazi avea minciuna pregătită. Doi profeţi (săraci) veniseră la Elisei. Întrebarea era, dacă ei ar putea primi câte un talant de argint şi haine de schimb. Naaman era bucuros să poată totuşi arăta recunoştinţa lui pe acest drum, şi a dat o cantitate dublă de argint, decât a fost rugat. Cu ajutorul robilor lui Naaman Ghehazi a dus totul pe deal în apropierea casei lui Elisei. Aici s-a despărţit de oameni şi a dus comoara într-un loc sigur.

Întâlnirea lui Ghehazi cu Elisei

Ca şi cum nu ar fi fost nimic, Ghehazi a intrat şi a stat înaintea stăpânului său. S-a dat a fi un slujitor credincios. Elisei i-a pus o întrebare lămuritoare: „Dincotro, Ghehazi?" (2 Împăraţi 5.25a). Astfel de întrebări străpungătoare sunt caracteristice pentru Scriptură. În cartea Geneza, de exemplu, sunt trei întrebări esenţiale pentru oricine: „Unde eşti?", „Ce ai făcut?", „De unde vii şi unde te duci?" (Geneza 3.9; 4.10; 16.8).

Cu o ultimă minciună Ghehazi a încercat să acopere înşelătoria lui: „Robul tău n-a fost nicăieri" (2 Împăraţi 5.25b). După aceea urmează demascarea. Dumnezeu a descoperit lui Elisei adevărul. El a văzut ce s-a petrecut: „N-a mers inima mea cu tine când s-a întors omul din carul său în întâmpinarea ta?" (2

Împăraţi 5.26a). Elisei a mai pus o ultimă întrebare cercetătoare: „Este timp de luat argint şi de primit haine, şi măslini şi vii, şi oi şi boi, şi robi şi roabe?” (2 Împăraţi 5.26b). Însă Ghehazi a gândit că era o ocazie deosebită să-şi facă o viaţă nouă. Şi astăzi sunt mulţi credincioşi uşor influenţabili prin bunăstarea materială!

Dar dacă din această întrebare facem o aplicare ceva mai liberă, vedem că Ghehazi nu a recunoscut natura adevărată a zilelor în care el trăia. El nu a recunoscut că era un timp în care judecata stătea gata să înceapă (compară cu Luca 12.56). El nu a înţeles, că era mai bine să trăiască împreună cu omul lui Dumnezeu în ruşine, decât în bunăstare. Dar cum este cu noi? Observăm noi, că trăim în ultimele zile? Cunoaştem noi timpurile, ca să ştim ce trebuie să facă Israel (1 Cronici 12.32)? Dorim noi să fim slujitori credincioşi ai Domnului, care aşteaptă venirea Lui?

O pedeapsă

Ghehazi a fost pedepsit pe drept cu boala de care Naaman a fost vindecat. Deoarece el şi-a însuşit pe nedrept argintul lui Naaman, el a primit şi boala lui. În continuare era o judecată

colectivă (compară cu Iosua 7.24; Daniel 6.25). Lepra se va lipi de el şi urmaşii lui pentru totdeauna (2 Împăraţi 5.27a).

După aceea Ghehazi a părăsit casa lui: „Şi a ieşit dinaintea lui lepros, alb ca zăpada" (versetul 27b; compară cu Exodul 4.6; Numeri 12.10). Marcat de boala sa, „a ieşit de la el". Era imposibil pentru el din punct de vedere moral să rămână în apropierea lui Elisei, cu toate că el putea fi declarat curat conform legii leprosului (Leviticul 13.13).

Această pedeapsă aspră era în concordanţă cu gravitatea păcatului:

(1) El nu a ţinut seama de faptul că iubirea de bani este o rădăcină a tuturor relelor.
(2) El a cedat poftelor lui carnale (bani şi bunăstare).
(3) El a desconsiderat autoritatea omului lui Dumnezeu înaintea lui Naaman.
(4) El a minţit pe profet.
(5) El a dispreţuit harul lui Dumnezeu faţă de păgâni.
(6) El nu a arătat înţelegere pentru timpul în care trăia.

Dar cât de îngrozitor este pentru cineva, care a trăit aşa de

aproape de Elisei, să plece în felul acesta din prezenţa profetului! Nu ştim, dacă el l-a mai văzut vreodată. Aceasta este o atenţionare serioasă pentru cei care mărturisesc că sunt creştini, pentru toţi care sunt familiarizaţi cu Hristos, Omul lui Dumnezeu, dar pe care nu-L cunosc cu inima. Sfârşitul lui Ghehazi ne lasă să ne gândim la ceea ce Pavel, un profet nou-testamental, a scris credincioşilor din Corint, care mărturiseau că ei cunosc pe Domnul. „Dacă cineva nu-L iubeşte pe Domnul Isus Hristos, să fie anatema (blestemat); Maranata [remarcă: Domnul vine sau să vină]!" (1 Corinteni 16.22). Astfel de persoane trebuie să sufere pedeapsă veşnică, pierzare veşnică de la faţa Domnului, şi de la gloria puterii Sale (2 Tesaloniceni 1.9).

Întrebări

(1) Te-ai verificat vreodată, dacă eşti un credincios adevărat (compară cu 2 Corinteni 13.5)?

(2) Recunoşti tu, că eşti vinovat ca Ghehazi, dacă nu te întorci cu adevărat de la idoli la Dumnezeu?

(3) Cauţi tu prezenţa lui Hristos, adevăratul Om al lui

Tradus de la: *Die Heilung Naamans*
Lektionen aus 2 Könige 5, 2004

Traducere: Ion Simionescu